

vises til miljøstyrelsens redegørelse af 18. marts 1983 om større miljøstraffesager 1979-1982 (optrykt som bilag) samt til miljøministerens svar på miljø- og planlægningsudvalgets spørgsmål nr. 435 (folketingsåret 1984-85) omdelt på alm. del bilag 7 (folketingsåret 1985-86).

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Ændringerne indebærer, at godkendelse m.v. af særligt forurenende virksomheder tidsbegrænses til en periode, der højst kan udgøre 5 år. Efter regler, der nærmere fastsættes af miljøministeren, skal virksomheden inden udløbet af godkendelsesperioden indgive fornyet ansøgning om godkendelse til den godkendende myndighed. I den gældende formulering af § 41, stk. 4, kan tidsbegrænsning af en godkendelse finde sted i visse situationer. Forslagsstillerne finder imidlertid bl.a. med henvisning til den teknologiske udvikling vedrørende forureningsbegrænsende indretninger, at det er påkrævet med en generel tidsbegrænsning af miljøgodkendelser m.v. i henhold til kapitel 5, således at disse tilladelser ikke teknisk set forældes.

Til nr. 2

ad stk. 5.

En lang række udledninger finder endnu sted enten helt uden tilladelser eller efter tilladelser, der er givet af landvæsenkommissionerne før lovens ikrafttræden. Disse tilladelser tages op til fornyet behandling i lyset af den stedfundne udvikling i rensningsteknik og i myndighedernes viden om recipientforholdene, herunder recipientkvalitetsplanlægningen.

ad stk. 6 og 7

Der bør efter forslagsstillerens opfattelse endvidere for den godkendende myndighed inden for den periode, godkendelsen løber, være mulighed for at ændre på vilkårene.

Synspunktet er ligeledes her den teknologiske udvikling med hensyn til mindre forurenende produktionsmetoder og mere effektive rensningsforanstaltninger.

Ændring af vilkårene bør endvidere kunne finde sted, hvis recipienten belastes væsentligt stærkere af virksomhedens forurening end forudsat, også

selv om virksomheden fuldt ud overholder de oprindelige vilkår.

Til nr. 3

Forslagsstillerne finder, at den herskende opfattelse af det principielt betænkelige ved anvendelse af obligatorisk konfiskation inden for miljølovgivningen næppe i dag kan anses for velbegrundet. Da særlovgivningens obligatoriske konfiskationsbestemmelser afskaffedes i 1965, fandtes knap nok bestemmelser, der tog sigte på at kriminalisere den type lovovertrædelser, ligesom dadelværdigheden af sådanne lovovertrædelser ej heller længe fremtrådte hverken i lovgivernes opfattelse eller i de retshåndhævende myndigheders indsats. Situationen forekommer betydeligt ændret i dag, hvor debatten om håndhævelse af miljø- og byggelovgivning m.m. har skabt betydelige forventninger om en mere konsekvent indsats fra tilsynsmyndigheder, anklagemyndighed og domstole. Dette gav sig bl.a. udslag i ændringerne i miljøbeskyttelsesloven m.fl. love i 1984. Overtrædelser af miljøbeskyttelsesloven er samtidig hyppigt knyttet til forhold af økonomisk natur, herunder navnlig udgifter til iværksættelse af påkrævede miljøforanstaltninger. Som allerede anført ovenfor påpegede straffelovrådet i sin betænkning fra 1964 konfiskationens præventive betydning gennem dens markering af, at det ikke kan betale sig at begå forbrydelser. Dette synspunkt må på miljøbeskyttelsesområdet gøre sig markant gældende som en aktuel betragtning set i lyset af kravet om en stramning i retshåndhævelsen. Dertil kommer, at de svage tendenser i retspraksis til sammenblanding af egentlig straf og konfiskation forekommer uheldige og medvirker til at skabe uklarhed om retsafgørelsernes præventive værdi. Særlig er det væsentligt, at konfiskation under hensyn til det meget lave bødeniveau opfylder et kriminalpolitisk relevant formål, der tilsyneladende ikke kan opnås gennem almindelig straffansættelse. Hertil kommer, at således som forslaget er udformet, er indførelse af obligatorisk konfiskation ubetænkelig, fordi konfiskation kan undlades, hvis ganske særlige forhold taler imod, og fordi vanskeligheder ved opgørelsen af det indvundne udbytte af retten kan opgøres skønsmæssigt. Dette medfører i realiteten kun, at retten i sine overvejelser skal inddrage konfiskationssynspunktet som yderligere retsfølge ud over den udmålte (bøde)straf.